

Tsopin Mikan livanan Lahjan evakkomatkat

Lahja Annikki Varis os. Vornanen

syntynyt 25.8.1932 Tolvajärvellä Korpiselän pitäjässä

kirjasi ylös tytär Eira Varis Pääsiäisenä 2018

Tolvajärvelle

*Syvällä Karjalassa
on seutu kaunis tuo
sen salot, saaret, rannat
ja harjut, kummut nuo.
Käy sinne joutsen joikuen,
kun kevät saapuu seutuhun
ja helkkyä laulu lintuin,
vesillä, harjuilla.*

*Kun päivän sätehellä,
on varjo lyhyvin,
niin saapuu siintoon silloin
tuo auvo utuinen.
Se kietoo veden välkkehen,
ja mielen ihmislapsien.
Sä olet vanki varmaan,
tään seudun ihanan.*

*Mi lienet seutu kaunis,
sä kainokatseinen.
On nimes Tolvajärvi,
sun aina oleva.
Ken kerran luonas ollut on,
ei unhoittaaa voi milloinkaan.
Sä seutu tarunkaunis,
sä olet Karjalan.*

sanat: Hannes Vornanen

sävel: Inarinjärvi

Elämää Tolvajärvellä ennen sotia

Tolvajärvi oli kaunis, virkeä, iloinen karjalaiskylä Tolvajärven länsirannalla, Korpiselän kunnassa. Asukkaita siellä oli noin 300, taloja noin 40. Kylässä oli kolme kauppaa: Osuuskauppa, Maksima Murasen sekatavarakauppa ja livana Miitrei Vornasen kauppa, joka oli suurin. Kylässä oli kaksiopettajainen koulu, tsasouna ja posti Ruube Korhosessa. Kyläläiset olivat melkein kaikki kreikkalaiskatolisia. Tanssilavakin oli. Linja-autoyhteys toimi säännöllisesti Korpiselkään ja Suojärvelle. Vuonna 1939 ehti valmistua myös harjulle Matkailumaja, jota sanottiin hotelliksi. Firmantalo (Enso-Gutzeit) oli vielä pystyssä 1990-luvulla. Nyt sekin on purettu, samoin kuin kaikki muutkin kylän entiset talot.

Pääelinkeinona oli metsätalous ja siihen liittyvä maanviljelys. Lisäksi kalastettiin ja metsästettiin. Miehet tekivät metsätöitä talvella ja kevätkestä uitettiin puut järviin. Uitto tarjosi myös töitä. Työmiehiä oli myös Ilomantsista ja Tuupovaarasta.

Maanviljelys ei ollut kovin suurta, tilat olivat pieniä. Kaskea vierrettiin, työssä olivat myös naiset ja lapset mukana. Naiset kylvivät naurista sylkemällä siemenet kaskeen. Pääasiassa ohraa ja kauraa kylvettiin peltoihin. Oli myös ruispeltoja. Vilja leikattiin sirpillä ja viikatteella, koneita ei ollut. Vilja puitiin riihessä, joka oli melkein joka talossa. Heinää niitettiin soilta ja vihviläistä saatiin järvien ja jokien rannoilta. Kylvöheinää ei ollut, vain luonnonheinää. Heinät pantiin pielekseen talveksi ja hankien aikaan ne vedettiin kelkoilla pois.

Karjaa pidettiin joka talossa. Navettaa kutsuttiin "liäväksi". Lehmiä oli tavallisesti pari kolme, suuremmissa taloissa saattoi olla seitsemänkin. Myös pientä karjaa pidettiin: lampaita, sikoja ja kanoja. Lehmät käyskentelivät vapaina metsissä, niitä kutsuttiin lypsettäväksi: "Prrrrui Papuri, prrui Veskuna, prrui Vallu!" Lampaat vietiin kesäksi Tolvajärven saariin ja myös hevoset uitettiin mm. Riionsaareen tai Okkulansaareen. Metsämiehillä oli koiria. Meidän perheessä oli kissa nimeltään Matti.

Tolvajärven naisia lapsineen.

Nasti Vornanen (Baba) pesee voita.

Lahjan vanhemmat livana (Johannes) Vornanen s. 1896 ja Anna os. Martiskainen s. 1906 Vegaruksesta menivät naimisiin vuonna 1926 Tolvajärvellä.

Kalastajat lähtivät usein etäisille järville kuten Paastojärvelle kalastamaan. Tolvajärven kuuluisat nuottamiehet Tsopin Mika ja Saaren Mikko kuljettivat nuottansa Tolvajokea pitkin Honkavaaran kautta. Mikalta kun kysyi kalansaaliista, oli vastaus valmis: "Hyvin vähän, hyvin vähän, eipä juuri mitään." Kun sitten järvien jäädyttyä täysinäisiä tynnyreitä hevosella kotiin ajettiin, tiesi että oli joskus saalistakin tullut. Mikalla oli siis kalavalheita, mutta päinvastaisia kuin tavallisesti! Saalis oli pääasiassa haukea, mutta myös siikaa ja särkeä ja joskus mujetta. "Kitsut" kuivattiin, särjet suolattiin suuriin tynnyreihin ja niitä syötiin talvella särpiminä. Nasti-mummo keitti kuivakalakeittoa ja "potattia" napsittiin voin kanssa. Mujeista tehtiin kalakukkoa. Yksinkertaista, mutta hyvää ruokaa.

Vornaset olivat kuuluisia metsästäjiä. Heitä pyydettiin jopa Etelä-Suomeen susia jahtaamaan. Enimmäkseen metsästettiin lintuja, mutta saattoi joskus kaatua hirvikin. Karhut olivat karjan riesana ja niitä kaadettiin talvisin pesiltä.

Elämä ennen sotia lapsuuteni Tolvajärvellä oli nykyoloihin verrattuna vaatimatonta. Yhdessä kuitenkin elettiin, iloittiin ja itkettiin. Muistoissani palaan usein Tolvajärvelle synnyinkotiini.

Kuva on vanhan talon nurkalta Tolvajärvellä. Kuvassa oikealta Nikolai isän veli, Baba eli Nasti-mummo (syntyi 1866, kuoli Kajaanissa 1956), Didi eli Mika-ukki (syntyi 1859, kuoli 1938, haudattu Tolvajärvelle), isä livana (Johannes) sylissänsä Olavi, äiti Anna sekä piikatyttö. Kuva noin vuodelta 1929.

Ensimmäinen evakkomatka 1939 (talvisota 30.11.1939-13.3.1940)

Syksyllä 1939 isä tuli savotasta kotiin ja sanoi, että hän on myynyt hevosen. Tosiasiassa hevonen, Urho nimeltään, oli otettu rintamalle, mutta hän ei halunnut kertoa sitä perheelle.

Urho-hevonen ja savottamiehet.

Joulukuun alussa 1939 Isä oli savotassa ja äidillä oli leipätaikina nousemassa. Tuli käsky, että tunnin sisällä pitää olla koululla ja karja mukaan. Itse olin tuolloin 7-vuotias (s.1932), äiti Anna (s. 1906), Olavi-veli (s. 1928)), Lyyti-sisko (s. 1935) ja Baba eli Nasti-mummo. Isä oli tullut kotiin ja ihmetellyt, minne koko perhe on hävinnyt.

Hän oli vienyt ompelukoneen ja kirstun aittaan. Vihollinen oli jo Tolvajärven rannassa. Seuraavan kerran näimme isän maaliskuulla, emme tiedetneet onko hän edes elossa.

Ei päästy lähtemään heti, koska linja-autot olivat myöhässä. Meidät vietiin kuorma-autoilla Korpiselkään ja majoitettiin kirkkoon. Olimme kuin porsaat olkiläjässä ja nukuimme alttarilla. Korpiselästä meidät vietiin Värtsilään, jossa meidät laitettiin junaan ja siirrettiin junalla Hankasalmelle. Vaunussa oli kamiina, jonka äärellä lämmiteltiin. Mukana oli viikon eväs. Leivät paistettiin ja otettiin mukana.

Hankasalmella menimme Kuparin taloon. Isäntä oli meille ystävällinen. Kirilä ja Outi Vornasen (os. Kukko) perhe kulki samaa matkaa. Veera, Senni, Juuli, Martta ja Santeri olivat Kirilän lapsia. Myös Kukon mummo oli mukana. Sodassa oli Kirilän pojista livana, Kirilä ja Timo.

Vihollisen lentokoneita lensi myös siellä ja silloin meidän piti juosta metsään pakoon. Olimme tehneet valmiit polut metsään ja varanneet valkoiset lakanat suojaksi.

Kuparin talo Hankasalmella, joka oli ensimmäinen evakkopaikka. Kuva on otettu 1990-luvulla (Olavi Vornanen).

Anna-äiti halusi omilleen ja majoituimme Kuparin pihamökkiin. Mökki sijaitsi järvien välissä. Lapset pyysivät piisameja. Erityisesti Olavi oli tässä mestari talon pojan, Juhanin kanssa. Pojat myivät nahkat ja saivat muutaman killingin.

Ensimmäinen joulu vietettiin Hankasalmella, siitä jäi ihan hyvät muistot. Jouluna oli parempaa ruokaakin. Kansanhuolto antoi jonkin verran rahaa ja sillä rahalla äiti ruokki perheen. Opettaja Teräntö toi minulle ja Lyytille joululahjaksi kaupasta ostetut guttaperga-nuket.

Opettaja Terännön Lahjalle ja Lyytille joululahjaksi antamat kuttaperka- nuket ovat edelleen tallessa.

Talvisota kesti 105 vuorokautta. Tolvajärvellä ja Ilomantsissa käytiin 6.12.-24.12. 1939 merkittävät taistelut, jossa suomalaiset saavuttivat torjuntavoiton. Puhutaan ns. talvisodan ihmeestä. Näillä taisteluilla oli merkittävä vaikutus välirauhan syntyyn maaliskuussa.

Välirauhaksi kutsuttu aika oli 14.3.1940-25.6.1941, jonka Lahja perheineen oli evakossa Rumossa.

Kuparin talon edessä Lyyti ja Lahja uusissa huopatossuissaan äitinsä kanssa.

Huhtikuun lopulla 1940 sulan maan aikaan meidät siirrettiin Hirvensalmelle Hietaselle. Siellä oli muita tolvajärveläisiä, kuten Vaslei Murasen porukka ja Huttusen perhe. Hirvensalmella meidät majoitti Pulkkiset. Talossa oli paljon tyttöjä ja he hoitivat meitä lapsia hyvin.

Maalaistalossa oli sikoja aidassa. Kerran yksi sika hyökkäsi Lahjan kimppuun ja tämä pakeni piikkilanka-aidan läpi. Muistona on vieläkin arpi jalassa.

Odotimme kirjettä Isältä. Äiti sanoi, että heti paistetaan letut, jos Isältä tulee kirje. Isästä kuulimme seuraavan kerran maaliskuussa 1940, siihen saakka emme tienneet mitään hänestä.

Hietasella aloitin koulun ensimmäisen luokan syksyllä. Mutta ennen joulua lähdimme Rumoon, koska siellä oli setä Heikki (Vetora) Vornasen perhe. Lapsia oli Aulis (s. 1931), Ilmari (s. 1935), Helvi (s. 1932), Seija (s. 1938) ja Heimo (s. 1940).

Hietasen Lahnasjärven koulun oppilaita. Opettajana Väinö Ojamies. Lahja toisessa rivissä neljäs vasemmalta.

Jatkoin koulua Rumossa syksyllä 1940. Minut siirrettiin suoraan toiselle luokalle uutena vuotena eli vuoden 1941 alussa. Rumossa oli opettajina Irja ja Jaakko Pietiläinen, jotka olivat Ruskealasta kotoisin. Myöhemmin samat opettajat tulivat opettajiksi vielä Oravaisissa toisella evakkomatkalla. Rumossa olimme syksyyn 1941 saakka. Tutustuimme tietysti muihin lapsiin ja he eivät olisi antaneet meidän palata takaisin. Muistan olleeni siellä hyvä urheilemaan, kuten pelaamaan nelimaalia.

Rumon pysäkki kuvattuna 2000-luvulla.

Rumon koulu kuvattuna 2000-luvulla.

Rumon koulun asuntola, jossa järjestettiin mm. kouluruokailua.

Saksa hyökkäsi Neuvostoliittoon 22.6.1941. Suomi joutui nk. jatkosotaan Neuvostoliittoa vastaan 25.6.1941. Jatkosota päättyi 19.3. 1944.

Marraskuussa 1941 palattiin takaisin Tolvajärvelle, joka oli sotatoimialuetta. Isä oli käsketty sodan kohtelevaa kylää raivaamaan ja hän otti perheen kylään omalla vastuullaan. Sen takia palasimme kotikylään ennen muita. Menomatalla olimme Joensuussa yötä ja matkustimme junalla Värtsilään. Isä tuli hakemaan meidät Värtsilästä kuorma-autolla. Venäläiset sotavangit lämmittelivät Värtsilän asemalla nuotiolla. Silloin oli kova pakkanen.

Tolvajärvellä suomalaiset sotilaat kaivoivat suomalaisia ruumiita vietäväksi kotiseuduilleen. Keskelle kylää, Arttemin pellolle oli tehty saksalaisten hautausmaa. Kylässä oli myös venäläisiä vankeja. Samassa Arttemi Vornasen talossa oli meidän kanssa venäläisiä sotavankeja, yksi oli leipuri ja yksi piirtäjä. Heidän kanssaan elimme yhdessä jonkun aikaa. Venäläiset vangit tekivät polttopuita. Heitä kohdeltiin ankarasti. Heillä oli vankileiri lähellä Hevossalmen siltaa. Vankien vaihtoa ei oltu tuolloin vielä tehty.

Meidän vanha kotitalo oli poltettu. Keväällä isä laittoi Riviselän paikkaan uunin ja hellan. Uutta taloa oli alettu rakentaa jo ennen sotaa, mutta se oli jäänyt silloin kesken. Kun uuni saatiin valmiiksi, myös setä Heikin perhe tuli Rumosta siihen asumaan. Siitä käsin he rakensivat taloa Hirvasvaaraan. Heidän aiempi talonsa oli siirretty Tolvajärven kylälle ja nyt se siirrettiin Hirvasvaaraan takaisin.

Koulu alkoi 1942, opettajina olivat Aino Rouhiainen ja Antti Teräntö. Koulun pihassa olevalta saksalaisten hautausmaalta annettiin kullekin oppilaalle kolme hautaa hoidettavaksi. Minun hoitamani haudat sijaitsivat alarivissä järvirannassa. Kävimme keräämässä jäkälää koristeeksi, haudoilla oli koivusta tehdyt valkoiset ristit. Opettajan rouva keitti myös meille ruokaa ja saimme hakea soppaa peilarilla.

Joulusta 1942 muistan, että Lyyti sai lahjaksi kaupasta ostetun keltaiseksi maalatut nukken vaunut, kun taas minä sain "vain" äidin tekemän räsynuken. Silloin minua kovasti harmitti, mutta nyt olisin siitäkin iloinen.

Tolvajärven lapsia lumileikeissä jatkosodan aikana. Lyyti (oikea nimi Lyydia) eturivissä toinen oikealta.

*Kuva on otettu Tolvajärven koulun pihasta jatkosodan aikana. Lahja toisessa rivissä
silmälasit päässään. Silmälasiansa vuoksi häntä kutsuttiin "Sihteeriksi". Lyyti
eturivissä 4. vasemmalta. Opettajana Antti Teräntö.*

Toinen evakkomatka heinäkuu 1944

Suomi joutui jatkosotaan Neuvostoliittoa vastaan 25.6.1941. Jatkosota päättyi 19.3. 1944. Neuvostoliiton suurhyökkäys alkoi kesällä 1944 ja perääntymisvaiheen aikana alkoi uusi evakkomatka.

Olimme vähitellen saaneet talon ja pihan kuntoon, kun tuli uusi sota jälleen päälle, jatkosota heinäkuussa 1944. Olin innokas 4H-kerholainen. Voitin kerran hyvää palstanpidosta lampaan. Sen nimi oli Kirsti ja sen vuona oli nimeltään Sirkka. Meillä oli lehmät Neito ja Rusko ja hieho Perho, jotka seurasivat meitä Tolvajärveltä Somerolle saakka. Olin ajamassa karjaa.

Heinäkuun alkupäivinä olin hoitamassa 4H-kerhopalstaa Olavin ja isän kanssa, kun vihollisen pommikoneet tulivat ja alkoivat pommittamaan meitä. Isä painoi minut penkkaan piiloon.

Olavin kanssa päätettiin hukuttaa vene ja katiskat. Näin silloin pyssyn järven pohjassa, Olavi kävi sen sukeltamassa talteen. Emme kuitenkaan päässeet lähtemään heti, vaan yövyimme vielä kotona. Helvi-serkku ja muita sukulaisia tuli meille. Sotilaat paistoivat hyviä lettuja nuotiolla, joita antoivat meille lapsillekin.

Alkoi uusi evakkomatka. Olin tuolloin 11-vuotias. Meidät vietiin Osuuskaupan pihasta linja-autolla. Välillä piti maastoutua pakoon vihollisen pommituksia. Yksi pikkutyttö tarttui kiinni piikkilankaan paetessaan ja pelastin hänet siitä irti. Linja-auto vei meidät Rääkkylään. Olimme mukana koko perhe: isä, äiti, Olavi, Lyyti ja Baba. Tohmajärvellä isä kuitenkin käskettiin palaamaan takaisin rintamalle. Emme sitten tienneet missä isä on.

Rääkkylässä meidät pantiin laivaan ja kuskattiin Varkauteen. Matkalla laulettiin virttä "Oi jos herra, mä matka mies maan". Varkaudessa olimme yötä ja aamulla meidät pakattiin junaan härkävaunuun ja lähdettiin viemään ruotsinkieliselle Pohjanmaalle ja lopulta päädyimme Vöyrille. Samassa junassa oli ruumisvaunuja, jotka haisivat kesäkuumalla ilmalla.

Vöyrillä meidät evakot pantiin täisaunaan. Sitten meidät jaettiin perheisiin. Me jouduimme Jörölaan. Tuolloin lähetettiin lapsia sotalapsiksi Ruotsiin. Äiti olisi halunnut lähettää Lyytin sinne. Isä tuli käymään lomalla sodasta. Hän sanoi, että mene itse perästä, jos lapsen sinne lähetät. Lyytiä ei lähetetty.

Talon isäntä halusi minut lapsenpiiaksi taloon. Muu perhe lähti Oravaisiin, Kuoppalaan. Olin siellä reilun kuukauden yksinään. Se oli hankalaa, koska alue oli ruotsinkielistä eikä siellä ollut suomalaista koulua ja ikävöin tietysti perhettäni.

Pääsin sitten muun perheen luokse Oravaisten Kuoppalaan, Olavi oli minua vastassa pyörällä. Matkalla Kukon mummo, joka oli evakossa Kimossa, laittoi meille kizukeittoa. Se on kuivasta kalasta keitettyä keittoa, jossa on perunoita.

Samana päivänä 7. syyskuuta 1944 syntyi Silja-sisko. Meillä oli siellä jo omaa karjaa, jota äiti oli paimentamassa, kun synnyttämisen aika tuli.

Kuoppalan talo kesällä 2015. Silja-sisko syntyi tässä talossa.

19.syyskuuta 1944 solmittiin jatkosodan päättänyt Moskovan välirauha, jolloin selvisi, että Karjalaan ei ole enää paluuta, koska rauha solmittiin raskain ehdoin. Suomen tuli luovuttaa Neuvostoliitolle jatkosodan aikana vallatut Karjalan kannaksen, Laatokan pohjoispuolen sekä Kuusamon-Sallan alueen. Neuvostoliitto vaati itselleen Petsamon. Porkkalan alue vuokrattiin Neuvostoliitolle 50 vuodeksi.

Kuoppalasta meidät siirrettiin Vöyrin Seiplaxiin, Lövdahliin taloon. Siellä oli suomalainen Verkatehtaan koulu. Siellä menin kouluun takaisin. Pietiläiset olivat myös siellä opettajina.

Prokon Anni kävi hakemassa Baban huhtikuussa Karttulaan ja sitä kautta Kajaaniin, jonne suojärveläiset muutettiin. Korpiselkäläiset muutettiin Sonkajärvelle.

Lövdahlin talo nykyisin Seiplaxissa kesällä 2015. Vanha talo sijaitsi samalla paikalla.

Oravaisten tehtaan koulu kesällä 1994.

Kärjen porukkaa Kajaanin lähellä Pohjavaarassa. Vasemmalta Voitto, Sulo, Yrjö, Baba, Salme, Anni-täti ja Prokope Kärki.

Seiplaxissa olimme vuoden 1946 kevääseen saakka. Sitten muutimme Vänninmäkeen Savoan, jossa myös Reino veli syntyi 19.5. Vänninmäessä olimme vain kesän. Somerolle rakennettiin parakkeja meille tolvajärveläisille. Saimme asutustilan vankilan maista ja Isä rakensi sinne sitten meille talon.

(Maija) Anneli-sisko syntyi 20. syyskuuta 1948. Silloin asuimme vielä parakeilla. Sitten aloimme rakentaa oma elämää uudessa talossa.

Perhettämme kohtasi jälleen onnettomuus. Isä Johannes kuoli tapaturmaisesti 10.5. 1950 pudottuaan karhin päälle peltotöissä. Anneli oli tuolloin 1v 8kk, Reino 4 -vuotias ja Silja 6 -vuotias.

Kuva on otettu Somerolla, Sukevalla isä Johanneksen hautajaisten jälkeen. Vasemmalta yläriivi Lyyti, Äiti sylissään Anneli, Lahja, Armas Kärki, edessä Silja ja Reino. Olavi puuttuu kuvassa, hän oli töissä vankilalla vartijana.

Siitä alkoi uusi, jälleen raskas aika perheessämme. Me vanhemmat lapset autoimme äitiä minkä pystyimme. Erityisesti minä ja Lyyti. Olavillahan oli tuolloin jo omaa perhettä. Yhdessä kuitenkin selvisimme.

Lahja isänsä haudalla 1951.

Tolvajärvelle pääsimme seuraavan kerran käymään kesällä 1992. Oli kulunut 48 vuotta siitä, kun olimme sinne kotimme joutuneet jättämään. Kylästä ei ollut enää mitään jäljellä, vain Firman talo oli enää pystyssä. Kotimme kivijalat löysimme kumminkin. Olen sen jälkeen käynyt Tolvajärvellä vielä useita kertoja.

Perheemme eli talvisodan, välirauhan sekä jatkosodan lopusta alkaen tuon ajan pakolaisina omassa kotimaassaan. Kasvoin suuren osan lapsuuttani ”evakkona”.

Lapsilleni ja jälkipolville haluan jakaa nämä kokemukseni. Toivon, että kenenkään ei tarvitsisi kokea sotaa ja sen seurauksia.

Lahja vilkuttaa. Kuva 1.4.2018 Tero Varis.

Laps olen köyhän kauniin Karjalan

*Laps olen köyhän kauniin Karjalan
nyt vaikka vierahissa vaellan
siel äiti tuuditti mun kehtoain
ja laulut Laatokan ma kuulla sain*

*kun tyyni milloin oli pinta veen
ma kuulin niin kuin soinnut kanteleen
kun myrsky sai, loi aallot rantoihin
ma niitä pelkäsin ja rakastin*

*sinne, sinne kaipaam ain
missä kerran kehdon sain
pois täältä kaipaam kotiin Karjalaan*

*Laps olen köyhän kauniin Karjalan
vaan perinnön sain kaikkein kalleimman
sain laulun soiton lahjan sydämeen
en niitä vaihtais onneen maaliseen*

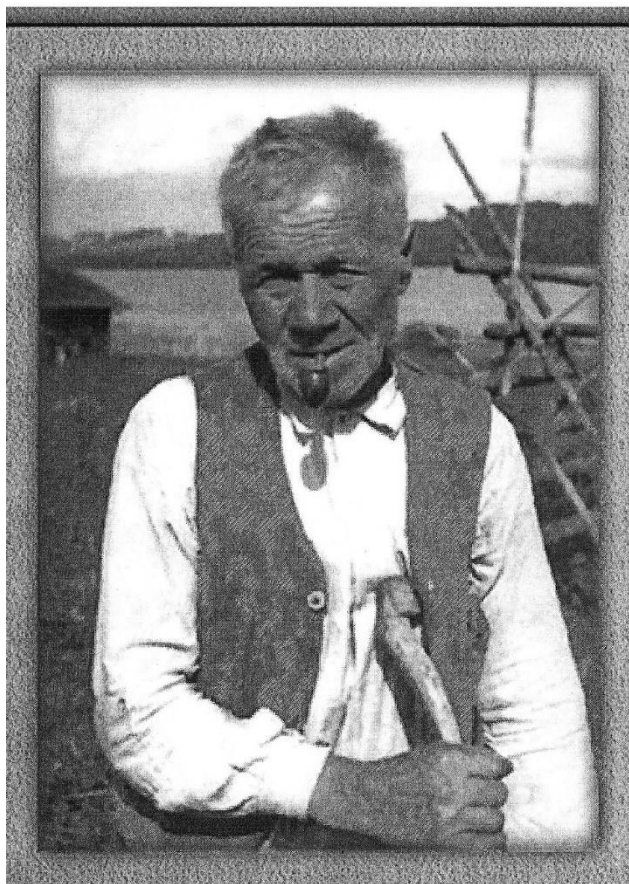
*kun kaipaus saa mielen murheeseen
teen lauluun surullisen sävelen
kun ilon riemun vuoro milloin saa
se myöskin lauluissani kajahtaa*

*silloin joulu aina ois
onnen rintaani se tois
jos pääsisin taas kotiin Karjalaan.*

sävel ja sanat Aili Runne

Tolvajärven Vornanen - Suku J-SUKUHAARA							
Filip Jaakonpoika Vornanen		synt. noin v. 1748 kuollut 2.10.1836 Vaimo Pelagija Markintytär, synt. noin v. 1751, k. 3.1.1802					
Aleksei Filipinp.		s. noin v. 1777, kuollut 16.5.1842 Vaimo Darja Ignatintytär, s. noin v. 1783, kuollut 3.8.1862					
Stefan Alekseinp.		s. 2.8.1802 Vaimo Marta Martynintytär, s. vuonna 1801, k. 4.1.1868					
(STJOPPI) Stefan Stefaninp.		s. 23.10.1834, k. 18.9.1882 Vaimo Jelena Ignatint. Purmonen, s. 3.11.1834, k. 3.7.1916					
MIHAIL Stefaninp.		s. 15.7.1859, k. 3.7.1938 Vaimo Anastasia Mihailint. Mönntinen s. 23.12.1844					
(Mika) ↓							
Olga Karpanen	Martta Pönnänen	Johannes (JVAN) v. ANNI MARTISKAINEN	Anni Härkin	Mari Kärki	Aili Parviainen	Heikki (FEODOR) v. TIILDA SUMMELU	Nikolai
		Olavi — Tarja — Pasi Kari — Marko Ari — Tanja Arja — Toimii Jarmo Lahja — Tero Varis — Eira Erja — Henri Lyyli Silja — Irene Mervi Reino — Jarkko Maarit Anneli				Tuula Eriksson Seija Ryhänen Heimo — Johan Maija Inkinen — Ilari Harri Ilmari — Outi Aulis — Hannu Jouni Kaisu Jari Helvi Jonsson — Joakim Patrik Ann-Cristin Susanna	Helena — Rebekka Robert Hanna Maria Sari — Eetu Jarmo — Jari ja Simo Jarmo Juhapekka Mikael

Tsopin Mikan livanan sukutaulu.

Mika Vornanen.

Nasti Vornanen, os. Mönttinen.

Johannes (Iivana) Vornanen.

Kasvua!

Syvällä varjele luoduissasi
syntyä kasvua maailmasi
jyvistä oras
silmusta lehti
kukasta hedelmä kypsyä ehti

juuri kun väsyin
tullessa yön
arvelin valmis
on päivän työ

aamulla katselin
kukkien ihmettä pursuavaa
salkoruusu ja konnanyrtti
availevat nuppujaan
Mikään ei voi mennä hukkaan
kaikki ajallaan.

~Lahja Varis~